

РЕШЕНИЕ

№ 5106

гр. София, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4517** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)

Образувано е по жалба на С. С. П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], против ревизионен акт (РА) № Р-22221422004670-091-001 / 19.12.2022 г., издаден от Б. Г. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Л. Д. П. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с решение № 337/16.03.2023г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ДД“ОДОП“) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който е извършена корекция на декларирания резултат по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчен период месец юли 2022 г., вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 684,50 лв. по три фактури, издадени от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК].

В жалбата е посочено, че РА в обжалваната му част е незаконосъобразен, немотивиран и необоснован, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО. Изложени са подробни доводи, че неправилно органите по приходите са приели, че не е спазен срокът по чл.72, ал.1 ЗДДС. Жалбоподателят се позовава на практиката на Съда на ЕС. Моли съда да отмени РА в обжалваната част като незаконосъобразен. Претендира присъждане на направените по делото разноски, съгласно представен списък. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата, директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспорваният акт е законосъобразен. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 3185 лв.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил изцяло в обжалваната част. Така постановеният от директора на дирекция "ОДОП" - С. резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ.

Обжалваният ревизионен акт е издаден след извършена ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221422004670-020-001 от 14.09.2022 г., връчена на 27.09.2022 г. по електронен път, издадена от Т. Б. Г. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със заповед №РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. Предметът и периодът на ревизията обхваща задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.05.2022 г. до 31.07.2022 г.

В законоустановения срок е съставен ревизионен доклад /РД/ №Р-22221422004670-092-001 от 25.11.2022 г., връчен електронно ведно с доказателствата на 28.11.2022 г. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК ревизираното лице не се е възползвало от правото си да подаде писмено възражение срещу него.

Констатациите в ревизионния доклад са дали основание на ревизиращите да издадат процесния ревизионен акт №Р-22221422004670-091-001 от 19.12.2022 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, връчен електронно на 19.12.2022 г.

На 16.01.2023г., в регламентирания по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срок, до директора на дирекция “ОДОП” С. е подадена жалба вх. №94-С-27/16.01.2023 по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-75 от 18.01.2023. по регистъра на дирекция ОДОП С., с която С. С. П. оспорва РА №Р-22221422004670-091-001 от 19.12.2022 г., с който за данъчен период месец юли 2022 г., вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит, са установени задължения в общ размер на 31 684,50 лв. по 3 фактури, издадени от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК]. Органите по приходите са приели, че не е изпълнено изискването на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, според който регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода.

С решение № 337/16.03.2023г. на директора на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП ревизионният акт е потвърден.

Въз основа на събраните доказателства, установените факти и обстоятелства са направени следните констатации от органите по приходите:

През ревизираните периоди С. П. е предоставяла правни услуги и е отдавала под наем собствени недвижими имоти.

В хода на ревизията е установено, че през данъчен период месец юли 2022 г. е ползвала право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 684,50 лв. по фактури, издадени от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД: фактура №0...4759 от 25.06.2018 г. на стойност 19 558,30 лв. и начислен ДДС в размер на 3 911,66 лв., фактура №0...5386 от 20.06.2019 г. на стойност 136 908,30 лв. и начислен ДДС в размер на 27 381,67 лв. и фактура №0...04793 от 11.07.2018 г. на стойност 1 955,83 лв. и начислен ДДС в размер на 391,17 лв. Фактурите са с предмет - магазин 1 и склад. При извършената насрещна проверка на „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД от дружеството са представени: копия на 5 фактури, издадени на С. С. П. през месеците юни и юли 2018 г., месец юни 2019 г. и месец април 2022 г. с приложени банкови извлечения за направени плащания и нотариален акт /НА/ №198 от 07.04.2022 г. за покупко-продажба на магазин 1 с площ 116,30 кв. м и склад 75 с площ 27,10 кв. м, продавач „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД и купувач С. С. П.. Стойността на имотите е 237 000,00 евро с вкл. ДДС. Ключовете за недвижимите имоти са предадени на жалбоподателката чрез техническия ръководител на обекта с приемо-предавателен протокол от 10.06.2022 г., приложен като доказателство. Според обяснението, дружеството не води регистър кога предава фактурите на клиентите си, но е отбелязано че се предават своевременно и лично на получателите, без да е посочен период или дата.

При служебна проверка в информационната система на НАП е установено, че „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД е декларирало в дневниците си за продажби издадените на ревизираното лице 5 фактури през данъчните периоди месец юни 2018 г., месец юли 2018 г., месец юни 2019 г. и месец април 2022 г.

Във връзка с процесните доставки в хода на ревизията С. С. П. е заявила, че е получила издадените ѝ от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД фактури през месец април 2022 г. и че същите са издадени във връзка с покупката на описаните в нотариалния акт недвижими имоти. Приложена е кореспонденция от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД от 04.04.2022, писмо, изпратено от електронен адрес на дружеството с приложени фактури за плащанията до момента.

На 07.04.2022г. е сключен договор за покупко-продажба, с който „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД продава на С. С. П. магазин 1 и склад № 75 към помещение за магазин 1 с адрес: [населено място], р-н И., [улица], ет.1 за обща продажна цена от 237 000 Е. с включен ДДС, от която сума в размер на 216000 Е. е заплатена по банков път от купувача на продавача, преди подписване на договора, а остатъкът от 21000 Е. се заплаща от купувача на продавача в срок до десет работни дни от издаване на разрешение за ползване на сградата, за което е представен нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот вписан в Службата по вписванията с вх. рег. № 23402/07.04.2022г. акт № 131, т. Л., д. 17456/2022г. им. партида № 780632.

С РА, на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, органите по приходите не са признали на ревизираното лице правото на приспадане на данъчен кредит за месец юли 2022 г. в общ размер на 31 684,50 лв. Приели са, че на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. В случая фактурите са издадени във връзка с извършени авансови плащания от страна на жалбоподателката, данък върху добавената стойност е начислен в законоустановения срок от доставчика и няма данни за правен спор между страните по отношение съдържанието на фактурите и по отношение на плащането. С

оглед това ревизиращите са приели, че към момента на издаването на първичните счетоводни документи получателката се е съгласила със съдържанието им и ги е приела.

За да отхвърли жалбата на С. С. П. директорът на дирекция „ОДОП“ – С. е възприел изводите на органите по приходите, че срокът по чл. 72, ал. 1 е преклузивен и с изтичането му се погасява възможността за упражняване на правото на приспадане. Намерил е за неоснователен довода на задълженото лице, че фактурите не са й били своевременно предоставени от издателя. Приел е, че неупражняване на правото на приспадане на данъчен кредит от страна на С. С. П. е в резултат на проявени небрежност и бездействие от нейна страна, и неефективна организация на счетоводната й отчетност. Намерил е за неоснователна и претенцията й включването на процесните фактури в дневника за покупки за месец юли 2022 г. да се счете като направено при условията на процедурата за корекции на грешки при декларирането по реда на чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, тъй като се касае за норми с различно съдържание, които уреждат различни хипотези.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 ДОПК представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективизирана в множество решения на ВАС.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл.113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Между страните не е налице спор, че доставките по процесните фактури са реални, че данъкът е начислен от доставчика и надлежно разчетен с бюджета. „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД е декларирано в дневниците си за продажби издадените на ревизираното лице 5 фактури през данъчните периоди месец юни 2018 г., месец юли 2018 г., месец юни 2019 г. и месец април 2022 г.

Установено е, че жалбоподателката е извършила плащанията по банков път на датите на издаване на фактурите, а именно: на 25.06.2018 г. по банкова сметка на „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД е превела 12 000,00 евро, с основание „депозит за закупуване на магазин 1“; на 11.07.2018 г. по същата банкова сметка са преведени 2 347,00 лв. с основание „капаро за гараж №212 към помещение за магазин 1“ /наредител е Ч. С. П./; на 20.06.2019 г. по банкова сметка на „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД жалбоподателката е превела 104 290,00 лв. и 60 000,00 лв. с основание „плащане предварителен договор за покупка на магазин 1 и склад“.

Съгласно чл. 71, ал.1 ЗДДС лицето упражнява право на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред – по отношение

на доставки на стоки или услуги, по които е получател. В чл. 72, ал.1 ЗДДС е предвидено, че регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода.

Съдът счита, че неправилно органите по приходите са приели, че към този момент жалбоподателката е притежавала процесните фактури. При извършената насрещна проверка на доставчика се установява, че фактурите са били издадени в срока по чл. 113, ал.4 ЗДДС, но от това не следва, че жалбоподателката е разполагала с тях, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит. В писмените обяснения от изпълнителния директор на „АРТЕКС И.“ АД е посочено, че дружеството не води регистър кога е предало горесцитираните фактури на клиента. Твърдението, че всички фактури са предадени своевременно и лично на С. С. П. от служител на дружеството е от една страна твърде общо, не доказва конкретно дата или период на предаването им, а от друга страна се опровергава от представената от жалбоподателката кореспонденция по електронна поща от 04.04.2022г., с която от електронен адрес - С. S. до С. П. приложено са изпратени фактури за плащанията й „до момента“.

В тази връзка в противоречие с доказателствата по делото е твърдението на директора на дирекция „ОДОП“ С., че не са представени доказателства в подкрепа на твърдението на жалбоподателката, че е получила фактурите от доставчика през месец април 2022г. Като част от административната преписка е изпратено и посоченото писмо от електронна поща (л. 69 от делото), в заверен от органа по приходите препис. Следователно, неправилно ревизиращите са приели, че към момента на издаване на първичните счетоводни документи получателят се е съгласил със съдържанието им и ги е приел. Няма никакви данни С. П. да се е съгласила със съдържанието им, те не са подписани от нея. Напротив, от събраните доказателства се установява, че към момента на издаването им тя не е запозната с тях и тяхното съдържание, за което може да се направи извод и от факта, че като основания за извършените плащания по банков път в платежните нареждания е записан предмет, различен от този във фактурите, а самите фактури не са посочени с номер или дата.

Необосновани са и изводите на органите по приходите, че С. П. е пропуснала да поиска приспадане на ДДС в срока, предвиден в чл. 72, ал.1 ЗДДС, поради закъснение или небрежност. В тежест на административния орган е да докаже недобросъвестност или небрежност у лицето, в случай, че я твърди. Не са събрани никакви доказателства в тази връзка, а твърдението в писмените обяснения на доставчика, следва да се преценяват с оглед на останалите доказателства и като се вземе предвид евентуалната му заинтересованост да не признава собственото си недобросъвестно или небрежно поведение.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, съществуването на преклузивен срок за упражняване на правото на данъчен кредит е допустимо съгласно чл. 179, § 1 и чл. 180 и 273 от Директива 2006/112/ЕО (Директивата за ДДС). Този срок обаче не трябва да прави прекомерно трудно упражняването на правото на данъчен кредит (т. 46 от решение от 8 май 2008 г. по съединени дела С-95/07 и С-96/07). В конкретния случай, следва да се извърши необходима преценка - достатъчен ли е срокът по чл. 72, ал. 1 от ЗДДС в конкретния случай, след като е установено, че получателят по доставката не е разполагал с фактурите. В случая следва да се държи сметка за спазване принципа на ефективност и равнопоставеност с лицата - платци на данъка (самоначисляване), които могат да упражнят правото на приспадане на данъчен

кредит в случаите, когато доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя, както и за лицата, които имат право на приспадане на данъчен кредит за получени от тях стоки или услуги."

От друга страна, пълният отказ на правото на данъчен кредит на жалбоподателя по доставката, когато реалността на тази доставка не се оспорва и данните за доставката са налични в счетоводството на данъчнозадълженото лице е непропорционална санкция, водеща до нарушаване на принципа на данъчен неутралитет и принципа на пропорционалност. (В този смисъл е и Решение № 14 от 3.01.2013 г. на ВАС по адм. д. № 4480/2012 г., I о.)

Условията, при наличието на които правото на приспадане по принцип не може да се откаже, са ясно дефинирани в Решение на Съда на ЕС по дело C-285/11 и те са: да се установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице стопанска дейност. Както Съдът на ЕС многократно изтъква в практиката си, Решение от 6 септември 2012 г. по дело C-324/11, както и Решение от 21 юни 2012 г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11/, добросъвестният получател по облагаема с ДДС доставка на стоки или услуги, не следва да бъде санкциониран с отказ на право на данъчен кредит поради нарушения или недобросъвестност на неговия доставчик. Настоящият съдебен състав счита, че от събраните по делото доказателства не може да се установят обективни данни за недобросъвестност на ревизираното лице по отношение на доставките. Такава не се и твърди от ответника.

Съгласно чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО, правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащия на приспадане данък стане изискуем. От установените по делото факти трябва да се приеме, че ревизираното лице е данъчнозадължено лице, което отговаря на условията на чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО и може да упражни правото си на приспадане дължимия от него ДДС по ревизираните доставки за него, извършени от друго данъчнозадължено лице, за предметът на които няма спор, че се използва за целите на облагаемите му сделки. В съответствие с предоставената с чл. 180 от Директива 2006/112/ЕО възможност Република България е разрешила данъчнозадължените лица да могат да извършват приспадане, което не са извършили в съответствие с членове 178 и 179, а именно в данъчния период, в който е възникнало правото на приспадане. Националната правна уредба предвижда възможност правото на приспадане на данъчен кредит да се упражни освен в данъчния период, в който е възникнало и в някои от следващите дванадесет данъчни периода. Допълнително с разпоредбата на чл. 126 от ЗДДС е регламентирана процедура за корекция на допуснати грешки в декларирането. Принципът за незабавно приспадане е изрично регламентиран в

разпоредбите на чл. 179, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 18, § 2, ал. 1 от Шеста директива. Република България изцяло е възприела този принцип за незабавно приспадане на правото на данъчен кредит, но е предвидила ограничения във времето, през което правото на приспадане може да бъде упражнено редовно - за разглеждания по делото случай този срок е 12 данъчни периода (т. е. 12 месеца) след данъчния период, през който е възникнало правото. Общностната система на данъка върху добавената стойност допуска национална правна уредба, която предвижда преклузивен срок за упражняване на правото на приспадане, възникнало по сделки, подлежащи на режим на самоначисляване при спазване на принципите на равностойност и ефективност (решение по обединени дела C-95/07 и C-96/07 Е.). В това решение, с оглед спецификата на отчитане на сделките при режима "самоначисляване" е разгледан въпроса и относно допустимостта регламентиране на различни по продължителност срокове за пристъпване към събиране на неплатения данък върху добавената стойност и за упражняване на правото му на приспадане. Същевременно в него е прието, че не се допуска данъчно-ревизионна практика, която санкционира неизпълнение като това по главните производства от една страна на задълженията, които произтичат от формалностите, установени от националната правна уредба на основание чл. 18, § 1, б. "г", а от друга - на задълженията за счетоводна отчетност, както и за деклариране, които следват съответно от посочения чл. 22, § 2 и § 4, с лишаване от право на приспадане при прилагане на режима на самоначисляване, съответно се приема в това решение, че дори при допуснати нередовности следва да се признае правото на данъчен кредит. Както са посочили и органите по приходите, в обжалвания РА закъснението не преклудира правото на получателя за приспадане на начисления му данък в редица случаи, което следва и от становище на зам. изпълнителния директор на НАП в писмо с изх. № 22-99-222/16.11.2015 г.

По делото, както беше посочено по-горе, няма спор, че са налице предпоставките за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, освен срока предвиден затова. Настоящият състав приема в настоящия случай, че макар и да е по-късно начислен данъкът, неговата основна функция към бюджета е изпълнена и няма да се допусне ощетяването му, поради което няма пречка за получателя по доставката да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. При данни за упражнено право на данъчен кредит във връзка с дължимо и извършено начисляване на ДДС и при реално осъществени доставки не е обосновано да се приеме, че е налице загуба на приходи от бюджета, която да бъде компенсирана с отказа.

В противоречие с разпоредбите на закона и с формираната съдебна

практика са и изводите на ответника относно неприложимостта на чл. 126, ал.3, т.1 ЗДДС в настоящия случай.

Както бе посочено, лице, регистрирано по ЗДДС, може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит през периода, през който е възникнало това право или в един от следващите дванадесет данъчни периода. Съгласно чл. 72, ал. 2 от ЗДДС, правото се упражнява, като лицето включи размера на данъчния кредит при определяне на резултата за данъчния период по ал. 1 в справка декларация по чл. 125 от ЗДДС и за същия данъчен период, посочи документа по чл. 71 от ЗДДС, в дневника за покупките. От доказателствата по делото е видно, че ревизираното лице не е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит в срока по чл. 72, ал. 1 от ЗДДС. Както е посочил и ВАС в решение № 4539 от 10.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5748/2017 г., VIII о., за да може данъчно задълженото лице да упражни това си право е необходимо да бъде спазена процедурата установена по чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, т. е. да се извърши корекция. Тъй като се касае за неотразяване на фактурите, в отчетните регистри за периода, в който са издадени, то корекцията следва да бъде извършена по реда на чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Тази грешка се коригира от лицето, чрез извършване на необходимите корекции в данъчния период, в който е установена. В конкретния случай, това е месец юли на 2022 г., в същият този месец, в отчетните документи по чл. 124 от ЗДДС - регистрите за покупка и по чл. 125 от ЗДДС - справка декларация, са отразени процесните фактури и е упражнено право на приспадане на данъчен кредит. В този случай не е необходимо да бъде уведомяван компетентният орган по приходите при съответната ТД на НАП. Уведомяване се дължи в хипотезата на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, в която процесният случай не попада, тъй като не се касае за неправилно отразяване в отчетните регистри на документи, а за липса на такова отразяване.

Не е спорно между страните, че осъществените сделки са реални, за тях са налице данни в счетоводството на лицето, данъчната администрация разполага с необходимата информация, няма злоупотреба и бюджетът не е увреден и данъкът при доставчика е разчетен, поради което са били налице всички предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит. Невъзможността да бъде реализирано това право, би могло да се приеме, че е в следствие на счетоводна грешка, която е коригирана по относимата процедура - чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Недопустимо е правото на приспадане на ДДС да се отказва единствено поради това, че извършената корекция по чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, е след изтичане на срока по чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, като не е спорно осъществяването на предпоставките по същество за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. В

случая не са установени нито злоупотреба, нито вреда за бюджета. Не е изпълнено единствено формалното изискване за упражняване правото на данъчен кредит, а реалността на доставката не е спорна. Пълният отказ на правото на данъчен кредит на получателя по доставката е непропорционална санкция, водеща до нарушаване на принципа на данъчния неутралитет и принципа на пропорционалност. В този смисъл е и практиката на ВАС- решение № 65151/28.04.2016г. на ВАС, по адм. д. № 2712/2015; решение № 13880/17.12.2015 на ВАС по адм.д. № 5987/2015г., решение № 8546 от 26.06.2009г. на ВАС по адм.д. № 4614/2019г.

По изложените съображения, РА е издаден при неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 10 лв. – държавна такса, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

Водим от горното, Административен съд – София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ревизионен акт № Р-22221422004670-091-001/ 19.12.2022 г., издаден от Б. Г. на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Л. Д. П. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден в оспорената част с решение № 337/16.03.2023г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който е извършена корекция на декларирания резултат по Закона за данък върху добавената стойност за данъчен период месец юли 2022 г., вследствие отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 684,50 лв. по три фактури, издадени от „АРТЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ АД, ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на С. С. П. от [населено място], ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 10 (десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: